

Vertaderament, tu ets el Fill de Déu! Aquesta exclamació adorant dels deixebles, marca una nova etapa en el coneixement de l'home Jesús. Rabí poc ordinari, apareix ara com el Fill de Déu. Aquesta descoberta no es fa més que en la fe, una fe que toca l'essencial i que capgira les idees preconcebudes justament perquè toca la realitat.

Elies en fa l'experiència a l'Horeb. Déu no és solament reconeixedor en les seves manifestacions exteriors, ell és primer presència al cor d'un diàleg íntim. Sant Pau pateix en veure els seus germans de raça aferrats a una comprensió de Déu que els tanca al reconeixement de Crist. Jesús manifesta qui és el Senyor de l'univers sobrepasant les esperances temporals dels seus deixebles.

Creure! Aquest diumenge i els dos vinents porten fortament aquestes crides a la fe. Perquè aquesta insistència en açò que és a la base de la fe cristiana? Simplement per netejar, rentar la nostra mirada i, així, veure Jesús tal com ell és i no tal com nosaltres voldríem que ell fos. Al cor de l'estiu, en moments de dies de

calma, la litúrgia ofereix tres setmanes d'atenció a Crist perquè ens parli, a l'íntim del cor, tal com ell és. Llavors, pot ser, agafats com Pau per aquesta presència ens deixarem abusar com Elies, amb un zel gelós pel Senyor que és amor.

LA TAULA DE LA PARAULA

PER APROFUNDIR LA PRIMERA LECTURA

Elies, l'home "ple d'un zel gelós pel Senyor Sabaoth", el darrer dels profetes del Déu vivent pateix la còlera de la reina Jezabel. Aquell que es bat per salvaguardar l'aliança i restablir la puresa de la fe, retorna a les fonts, al lloc on Déu s'ha revelat, allà on es va concloure l'aliança. En aquest lloc, Elies farà una experiència inesperada, viurà una conversió profunda en la seva relació amb Déu. Per Elies, el Déu a qui serveix amb un zel ple de gelosia és el totpoderós, el Déu dels exèrcits, vencedor i triomfant. Quan ell parla en nom seu, anuncia la sequera com a càstig. Quan demana manifestar la seva força, Déu envia foc del cel. Quan ell actua en nom seu mata els 400 profetes de Baal. Elies coneix el poder de Déu i el que demana d'ell, d'alguna manera, és la manifestació dels seus prodigis.

A l'Horeb, Déu es fa conèixer d'una altra manera. Certament l'huracà, el terratrèmol, el foc parlen de la presència de Déu, però ell està més enllà de totes aquestes manifestacions. Es revela en el murmuri d'una brisa, d'un ventijol lleuger, toca el cor de l'home.

Elies descobreix que s'ha equivocat, que s'ha fet una imatge de Déu limitada als signes del seu poder. I quan Déu l'atreu a la seva intimitat, comprèn que la força de Déu resideix en el seu amor. Déu es fa estimar perquè ell és amor.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector es prendrà temps per llegir de manera tanquil·la. Estarà atent als diferents moments del text.

- L'exposició, el context: Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova.

- La paraula dirigida a Elies: *Surt fora i estigue't a la muntanya...*
- Serà necessària una respiració abans d'abordar la relació de l'esdeveniment: Seguidament el lector posarà l'accent en els tres: *però el Senyor no hi era...*
- Remarcarà el moment essencial del text: *Finalment vingué un vent suau...*
- La darrera frase deixarà el text com en suspens i el lector no abandonarà l'ambó més que després d'haver guardat un moment de silenci.

EL SALM 84

El salm 84 compost després de l'Exili té dues parts i és la segona part que la litúrgia d'aquest diumenge ens posa com a resposta a la primera lectura. Es tracta d'una proclamació de la felicitat que Déu concedeix als qui li són feels.

Jo escolt: aquesta és l'actitud fonamental del creient. Escoltar no és altra cosa que obeir en el llenguatge bíblic. D'aquí l'interrogant: què dirà el Senyor necessari per a respondre a la seva voluntat. Ekl que ell diu és la pau, aquest bé suprem, síntesis de tots els béns i al mateix temps anunci del regne de Déu del que els versets que segueixen en donen una imatge idíl·lica. Imatge de l'era messiànica sense fer cap al·lusió al Messies.

A la llum de la vinguda de Crist, les paraules d'aquest salm prenen una ressonància particular. Jesús és la veritat que ha germinat a la terra des que el cel s'ha inclinat per deixar que la seva glòria habita al nostre país, la nostra terra. En Jesús amor i veritat es troben, justícia i pau s'abracen. Ell ha omplert els homes amb els seus béns perquè produeixin fruit, i els ha traçat el camí de la vida.

No importa ser un Elies, per caminar fins l'Horeb i trobar Déu, però és important fer silenci perquè la seva paraula tengui vida i sentit: Jo escolt! Fins i tot el murmuri d'una brisa suau.

LA SEGONA LECTURA

PER APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

La trobada del jueu pietós que era Pau amb Crist ressuscitat, l'ha menat a desesperar-se pels seus germans de raça que, feels a l'aliança, no accepten finalment la realització del disegni de Déu.

Pau a fet una experiència de Déu única. Ell sap que l'Escriptura conté tot el que permet reconèixer Crist. Però sap també que un "retrat robot" del Messies, dibuixat a partir de l'Escriptura està ben gravat al cap dels seus germans de raça tant que s'han tornat incapaços de desferrar-se d'un retrat per mirar la realitat: *Us puc assegurar que són zelosos de Déu, però d'una manera mal domentsfs ;(Rm 10, 2).*

Pau sap i professa que la seva fe en Crist no és un renegar la seva fe jueva, sinó una expansió. Per açò deplora amb tanta força, fins i tot violència, que els fills d'Israel siguin travats, per una espècie d'ençegament, d'acceptar fins al final les promeses de Déu. Pau arriba fins a posar una pregunta crucial: Déu haurà refusat el seu poble? Però el seu coneixement de la misericòrdia de Déu la porta immediatament la resposta: No, és clar!

Pau sap que Déu manté sempre les seves promeses d'una manera que desconcerta, però que correspon al seu disegni d'amor.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector farà sobresortir en la seva lectura el sofriment de Pau que no té comparació amb l'abundància de gràcies rebudes pels seus germans de raça per preparar-los a acollir Crist a qui pau adreça la doxologia conclusiva: Sigui beneït per sempre. Amén.

Com després de la primera lectura convindria un moment de silenci abans d'entonar l'Al·leluia.

COMENTARI A L'EVANGELI

De la por dels deixebles, en la barca a batuda per les ones...

Comú a Mateu, Marc (6, 45-52) i Joan (6, 16-21), el relat del caminar de Jesús sobre les aigües és presentat pels tres evangelistes enllaçat estretament amb la multiplicació dels pans; com ens els esdeveniments fundadors de l'Èxode, el do del manà en el desert està lligat amb el pas del Mar Roig a peu eixut.

Molt homogeni, el relat de Mateu comporta quatre parts:

1. La transició amb la multiplicació dels pans.
  2. El recés de Jesús a la muntanya.
  3. El caminar de Jesús sobre les aigües.
  4. El caminar de Pere sobre les aigües i la confessió de fe final.
1. *La relació amb la multiplicació dels pans, no tem afirmar J. Potin, és teològica: en el desert del Sinai, Déu a nodrit el seu poble gràcies al manà i el conduí a través de l a mar. Igual, Jesús el nodrí a tots i camina sobre el mar per guiar els seus deixebles a l'altra riba (Jésus, l'histoire vraie, p. 257).*

L'evangelista enganxa tot d'una: *quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent.*

Perquè aquest embarcament tan precipitat i forçat? Ni Mateu ni tampoc Marc responen aquesta pregunta. Al contrari, Joan ens relatarà com les multituds entusiasmades pel miracle del pa multiplicat, volen agafar Jesús a la força per fer-lo rei (Joan 6, 15). Tal volta ell ha volgut sostreure els seus deixebles de la seducció d'un èxit il·lusori?

2. *Després d'acomiar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar.* La muntanya ha estat el decorat del sermó de les benaurances, com ho serà de la transfiguració (17, 1), després el comiat darrer a Galilea del Ressuscitat amb els Onze (28, 6). Al llarg de tota la Bíblia, la muntanya és més el lloc teològic que una precisió geogràfica; la muntanya és el lloc privilegiat de la manifestació de Déu i de la trobada amb el Senyor (primera lectura del diumenge), el lloc privilegiat de la pregària.

Jesús s'adreça al seu Pare. *El projecte de la multitud, explica G. Gaide, representa per a Jesús la temptació de l'èxit fàcil – la segona temptació (Mt 4, 5-7)- la d'atreure cap a ella pels fets meravellosos, quan segons el disseny del Pare, és per la seva elevació a la creu (després a la dreta del Pare) que ell atraurà tothom vers ell (Joan 12, 32). En aquesta temptació, Jesús es dirigeix a Aquell que l'ha enviat per afermar-se en el sentit de la seva missió (Assemblées du Seigneur, nº 50, pp. 25-26).*

Al vespre, Jesús, era encara allà tot sol, pouant en el diàleg amb son Pare la força de refusar aquesta seducció d'un messianisme segons la visió dels homes. És tot sol, com ho serà el vespre de l'agonia, quan els seus deixebles s'adormen de tristesa.

3. El caminar de Jesús sobre les aigües:

La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari. Mentre que Jesús s'ha fet enfora d'ells per pregar, la barca dels deixebles –símbol de l'Església– afronta la nit i la tempesta.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Lluny de ser sota la ploma de l'evangelista més que el desplegament d'un meravellós gratuït, aquesta caminar "sobre el mar", vers el final de la nit, és ben ric en significació.

Símbol, per l'home de la Bíblia, dels poders malèfics, la mar, sota el bastó de Moisès, havia estat partida en dues parts per obrir pel poble de la Promesa el camí de la llibertat *Pel mig de la mar et vas obrir camí, i l'oceà es convertí en lloc de pas de les teves petjades invisibles*, canta el salm 77.

- Caminant sobre el mar Jesús es manifesta com el Senyor victoriós contra les forces del mal, venint a obrir al poble de la nova Aliança un pas de la por a la fe.
- I és a la matinada, com després a l'alba de la resurrecció, que Jesús "ve": el verb típic de les aparicions pasquals (Cf Joan 20). Aquesta manifestació de Jesús és presentada per l'evangelista com un anunci i una prefiguració de la victòria pasqual de Jesús sobre les aigües de la mort.
- *Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren de por*, com quan les manifestacions pasquals de Jesús (cf Lc 24, 37-38). Com a Pasqua Jesús es dona a conèixer: "Som jo, expressió per la qual, a l'Antic testament, Déu fa reconèixer la seva presència i la seva acció.

... a la confessió de fe, el vent havent amainat, en Jesús el Fill de Déu:

4. I hi ha, finalment, el caminar de Pere sobre les aigües, marxa també profundament simbòlica, i la confessió de fe final.
- *Pere li digué: «Senyor, si sou vòs, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua».* A Marc aquest relat s'atura al moment en que Jesús abasta els deixebles a la barca, mentre que el vent amaina. A Mateu, es perllonga amb una escena que anuncia ja simbòlicament la conducta de Pere: un cert vespre, després d'haver protestat per la seva fidelitat indefectible (26, 35), s'enfonsarà, no tindrà peu lamentablement; caldrà la trobada amb el Ressuscitat perquè a través de la prova del Divendres Sant, arribi a la fe pasqual.

El veiem ara, aquí, arriscant-se sobre les aigües anant a trobar Jesús, paràbola vivent de la condició del creient. Partit entre la fe, que el porta, i el dubte, que el fa enfonsar, ell crida: *«Senyor, salveu-me»*. I Jesús, donant-li sa mà, el salva.

I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà.

Pere ara ha pujat a la barca amb Jesús . El vent s'ha calmat. Tots els passatgers de la barca-Església es prosternen per pronunciar la primera confessió de fe que es troba a l'Evangelí: *«Realment sou Fill de Déu»*; una confessió de fe que l'evangelista, a 27, 54, posarà als llavis del centurió romà al Calvari.

Déu havent reconfortat els dubtes del profeta Elies no en la tempesta de l'antiga aliança del Sinaí, sinó en la presència d'una birsua suau. Els deixebles de Jesús, conclou Cl. Tassin en els seus Commentaires bibliques. Anée A, reconeixen la vinguda vers ells del Fill de Déu quan Pere és salvat del seu dubte i que la gran calma pren el lloc a la tempesta. Però l'evangelista construeix aquest relat com una aparició pasqual de Jesús. Nosaltres som preocupats, nosaltres que posem la nostra confiança en el Fill de Déu ressuscitat, nosaltres que esperem d'ell que es calmi quan el vent és contrari assetgi la nostra fe.